

Ignat'yeva S. E. Category of positive comity in the Ukrainian diary discourse

It is shown positive comity-based strategies in the Ukrainian diary discourse in light of the communicative and discursive approach and. There were revealed their discursive features and built typology, given the communicative-pragmatic installation communicant-producer. There was determined the structure of the estimated dominant strategy of positive politeness is the degree of influence on the processes of perception and awareness of the recipient of the communicants of the world, traced the relationship of communicants to the praise and compliments, as well as their reactions to the Ukrainian communicative behavior.

Key words: strategy category courtesy, positive politeness, communicant-producer, a communicant recipient.

Стаття надійшла до редакції 02. 10. 2012 р.

Прийнято до друку 26. 10. 2012 р.

Рецензент – к. філол. н., доц. Ніколаєнко І. О.

Р. С. Міджин (Дрогобич)

УДК 821.161.2'367.625

**НАГОЛОШУВАННЯ ФОРМ МНОЖИНИ ІМЕННИКІВ
У ПОЕТИЧНОМУ МОВЛЕННІ КІНЦЯ ХІХ І ХХ СТОЛІТТЯ**

Питання акцентуації іменникових форм в українській мові були предметом дослідження багатьох науковців. Історичні аспекти становлення та розвитку системи наголошування іменників, спираючись на лексикографічні джерела й різноманітні за часовою належністю акцентовані пам'ятки, вивчали В. Скляренко, Л. Булаховський, З. Веселовська, В. Винницький, О. Потебня та ін.

Функціонування іменникового наголосу в поетичних текстах досліджували В. Винницький, В. Задорожний. Наявність певної кількості аналітичних досліджень поетичного мовлення майстрів слова гарантує об'єктивність мовної картини, дає можливість зробити висновки щодо акцентуаційних процесів та традицій в українській мові. Проте актуальним залишається дослідження особливостей наголошування форм множини іменників у поетичному мовленні різних періодів історичного розвитку мови, адже цьому типу приділено найменше уваги мовознавців.

Метою нашої статті є дослідження особливостей наголошування названих іменників у поезії Лесі Українки, Ліни Костенко, Оксани Забужко, Дмитра Павличка, Василя Симоненка, Василя Стуса. Для реалізації мети розв'язуємо таке завдання: з'ясування зв'язків між мовними явищами та тенденціями акцентуаційного розвитку шляхом зіставлення особливостей слововжитку поетів із мовною нормою її часу та сучасною літературною нормою.

У лексикографічних джерелах наявна розбіжність у наведенні наголосу форм множини іменника *скарб*: *скарбі́, скарбі́в, скарба́м... та скарби́, скарбі́в, скарба́м...* [Голоск.: 367; Погр.: 494; УЛВН.: 603; Головащ.: 187], причому флексійне акцентування є рекомендованим, а кореневе – прийнятним. Кореневе акцентування форм множини лексеми *скарб* було нормативним для кінця XIX ст. Перевагу кореневого акцентування засвідчує поетична практика Лесі Українки. У текстах поетки слово *скарб* у всіх випадках побутує з кореневим наголосом у множині: „*Хіба ж то мало – бути в нашій хаті укритим скарбом, / але дорогим, таким, таким, / що й цезар ліпшого не має*” [Українка VI: 182]; „*Раз на північ ішов караван, щоб одправить за море / Награбовані скарби з руїн фараонів забутих*” [Українка I: 207], „... *О дочко небес, ти з’явилась! / Ти, молодая, серпанком блискучим укрита! / Скарбі́в наземних усіх ти цариця*” [Українка II: 277].

Перенесення наголосу на флексію у множині відбувалося впродовж століть, воно триває й досі, охоплюючи щоразу більшу кількість слів цього типу. У текстах поетів XX ст. побутує флексійний наголос у формах множини іменника, наприклад, у творах В. Симоненка: „...*Все одно ті скарбі́ по краплині / Я тобі закохано віддам*” [Симоненко: 92].

Форми множини непохідних іменників, у яких наголос на корені в однині у відмінкових формах множини переходить на флексію (*ві́три, ві́трів; голу́б, голу́бів* та ін.), мали в минулому не флексійну, а кореневу акцентуацію. У давніших пам’ятках наголос у них переважно припадає на корінь, у новіших, кінця XVII – початку XVIII ст., з’являється більше форм із наголошеним закінченням. Однак деякі іменники майже завжди вимовляються з акцентованим коренем [Веселовська 1970: 16 – 17; Скляренко 1983: 115]. Переміщення наголосу на закінчення у множині в такого типу іменників уперше помітив О. Потебня [Потебня 1973: 141 – 145].

У пам’ятках і поезії XVI – XVIII ст. іменники згаданого типу вживають з різним наголошенням у множині. У давніших пам’ятках вони частіше мають кореневий наголос, у пізніших – наголос поступово переходить на закінчення [Веселовська 1970: 16; Скляренко 1983: 87]. Так, лексема *ві́тер* у поезії XVI – XVIII ст. у множині функціонує з кореневим наголосом, словники кінця XIX – початку XX ст. подають флексійне наголошення. У слововжитку Лесі Українки слово *ві́тер* зафіксоване у формах множини з кореневим наголосом: „*Не страшні для мене ві́три, ні підводнії каміння, / – Я про них би й не згадала в краю вічного проміння*” [Українка I: 100]; „*Спи, моє серце! хай ві́три північні / В лаврах лагідних тремтять, затихаючи...*” [Українка I: 156]; „... *од подиху ві́трів гучних розходились / Хвилі великі потворні, із горами рівні*” [Українка II: 302]. Такий тип наголошення був нормативним і для сучасників поетеси: *ві́тер... – ві́три...* [Грінч. I: 28], проте у формах множини первинною була не флексійна, а коренева акцентуація, що засвідчують давньоукраїнські пам’ятки [Веселовська 1955: 63]. У

сучасній українській мові ця лексема функціонує з кореневим акцентуванням в однині і флексійним – у множині: *вітер, вітру, вітру... – вітрі, вітра́м...* [Голоск.: 38; Погр.: 31; УЛВН.: 32; Орф.: 28; Головащ.: 14; ТС: 148; УОС: 127]. Про перевагу флексійного наголосу форм множини свідчать поетичні тексти поетів ХХ ст.: „*В безнебнім небі чорними шляхами, / І тиша спить, і віти, і вітрі, ...*” [Симоненко: 188]; „*Били в дзвони вітрі, / Калатали на сполох. / Зупинялися ріки і череди хмар. / То ховали байдужість*” [Симоненко: 120]. Проте трапляється й коренева акцентуація, зумовлена ритмічною організацією строфи, наприклад, у М. Вінграновського: „*Чи, може, скорившись клекочущій силі, / На землю упав лютувать, і стогнать, / І чорним вітрам дарувати хвилі, / Щоб клопоту з ними й зажури не мать*” [Вінграновський: 189].

Іменник *сльоза* належить до акцентного типу з нерухомим флексійним наголосом в однині й рухомим у множині. Лексикографічні джерела подають варіантне наголошування орудного відмінка множини іменника *сльоза*: *сльзьми і слізьмі* [Грінч. IV: 154; Голоск.: 312; Погр.: 501; УЛВН.: 611; Орф.: 705; Головащ.: 160; УОС: 819]. У давнину для згаданого іменника характерний рухомий наголосом в однині й множині [Скляренко 1983: 43]. У пам'ятках в орудному відмінку множини засвідчено акцентні варіанти *сльзьми, слеза́ми, слéзами*. У працях і поезії кінця ХІХ – початку ХХ ст. акцентна варіантність розвивається далі [Винницький 2002: 141 – 142]. У поетичній практиці Лесі Українки однаковою мірою функціонують обидва акцентні варіанти: „*Світе мій! буду тебе дожидатися, / В чорну, смутну́ фереджію повитая, / І посаджу кипарисову гілочку, / Буде щодня вона слізьми политая*” [Українка I: 159]; „*Ти, як осінь, уперше, розіллєшся слізьмі над квітками, / багрянцем і злотом, передсмертний твій спів пролетить над людьми / – вітер лине отак над болотом...*” [Українка I: 279]. Використовує поетеса й іншу словоформу орудного відмінка множини: „*Тут водограїв ледве чутна мова, / – Журливо, тихо гомонить вода, / – Немов сльоза́ми, краплями спада; / Себе оплакує оселя ся чудова*” [Українка I: 107].

У поетичних текстах ХХ ст. побутують обидва варіанти, що свідчить про незавершеність акцентуаційних процесів: „*Ти плачеш. Плач. Сльоза́м немає влади. / Нема закону, перешкод нема*” [Вінграновський: 76]; „*В осліпленій сльоза́ми сліпоті / Тікає воля, дух її і слово*” [Вінграновський: 189]; „*Мені і досі тут любов моя в печалі, / І карі очі в золотих сльоза́х*” [Вінграновський: 234]; „*Бо, недоглядом, за чумним ридваном / Брело в товні біляве пахоля, / Мов свічка воском скапуючи слізьми, ...*” [Забужко: 220]; „*Хто б тебе почув? Хто б тебе схотів / зрозуміти? / Висохле перо. І мульткавий стіл / слізьми – змитий*” [Стус: 112]; „*Берези, в снігу занімілі, / Інй на вітах слізьмі, / Про що ви мрієте, білі? / – Про сонце мріємо ми...*” [Симоненко: 82]; „*...І спогади сльоза́ми не омиті / приходили прощатися з життям*” [Костенко: 31] „*Я озирнулася. Я не скам'яніла. / Я не дала пролитися сльоза́м*” [Костенко: 102]; „*Жінки дорогу слізьми перемили. / А Гриць лежить,*

загинувши за так” [Костенко: 30]; „А у долині річки Солониці / слізьмі покути висох солончак” [Костенко: 87].

Варіантне наголошування в іменниках жіночого роду із суфіксом -к(а) зумовлене співіснуванням давньої кореневої й нової флексійної акцентуації форм множини. Флексійна акцентуація у множині виникла на ґрунті української мови внаслідок тенденції до акцентуаційного протиставлення форм однини і множини в іменниках з кореневим наголосом [Скляренко 1983: 33].

Слово *гадка* в поетичному вжитку Лесі Українки засвідчене з флексійним наголосом у множині: „Поглянути ще раз на степ, могилки, / Востанне згадати палкіі гадкі...” [Українка I: 72]. Таке акцентування відповідає наголосовій нормі: *гадкі, гадók, гадкám* [Грінч. I: 263; Голоск.: 70; Погр.: 108; УЛВН.: 125; Орф.: 138; Головащ.: 37; УОС: 153]. Так само кореневе наголошування у творах поетки має форма множини іменника *гілка*: „Ширитьсья, стелитьсья, кинувсь на гілки найвищі, / швидше, все швидше... / он кинувсь на нижній знову” [Українка II: 277]. Хоча в текстах побутує й флексійне акцентування лексеми: „Будуть шарпати одіж суворі гілкі / і скривавлять колючками руки, / та гілкám не допоможуть лагідні квітки, / ні, вони нагородять за музи” [Українка I: 277].

В українській мові слово *гілка* має таке наголошування: *гілка, гілки, гілці...* – *гілкі, гілók, гілкám...* [Грінч. I: 285; Голоск.: 75; Погр.: 114; УЛВН.: 132; Орф.: 149; Головащ.: 39; ТС: 182; УОС: 167].

Подвійне акцентуванням у формах множини в поетичному мовленні кінця XIX ст. властиве для іменника *думка*. Так, у слововжитку Лесі Українки функціонують варіантні акцентні форми: „Спочиваєш ти, наш батьку, / Тихо в домовині, / Та збудила твоя пісня / Думкі на Вкраїні” [Українка I: 80]; „Годівлю дав юрбі, тілам і душам, / всім дав спокій, / а сам у сій пустелі / пасе думók отари незчисленні” [Українка III: 126]; „Заспокой своє серце, / щоб не вражалось воно, / не журилось думкáми такими, / слухай бажання його, / поки ти ще живеш на сім світі” [Українка II: 292]; „Не поет, у кого думки / Не літають вільно в світі, / А заплутались навіки / В золотій тонкі сіті” [Українка II: 74]; „Коли я смуток свій на струни клала, / З’являлась ціла згряя красних мрій, / Веселкою моя надія грала, / Далеко линув думок легких рій” [Українка I: 68]. В одному випадку постає авторський наголос: *думок* [Українка I: 340], наприклад: „Так люди, думок наловивши, / по кліточках розсадовивши, / їх заходились чепурить...” [Українка I: 340]. Акцентною нормою для цього слова є флексійне наголошення форм множини: *думкі, думók, думкám...* [Грінч. I: 455; Голоск.: 110; Погр.: 161; УЛВН.: 182; Орф.: 201; Головащ.: 54; УОС: 225].

Розвиток флексійного наголошування форм множини аналізованого іменника ілюструють приклади із творів митців XX ст.: „Та що лукавить? В серці я на „ви” / Ще із думкáми вашими, з тривогою,...” [Вінграновський: 104]; „Тебе дивлюсь я серцем і думкáми, / Тебе люблю я всесвітом і людство, / І соняхом у золотому сні”

[Вінграновський: 118]; „Зруйновані народи і стремління, / Поранені бажання і думкі, / Запродані хвилинами віки / Злились в хорали миру і цвітіння” [Вінграновський: 90]; „Шука священних слів душа доспіла, / Думкі – думок, а руки – інших рук” [Вінграновський: 820]; „Кого мені в розхристаному полі? / Тут серце переборює думкі...” [Вінграновський: 59]; „Насміються з своєї беззубості / Прописні допотопні думкі...” [Симоненко: 236]; „Мов колодки, поцюкані в дровітні, – / гіркі обличчя в борозні думок” [Костенко: 89].

Процес уніфікації флексійного наголосу аналізованої групи іменників простежуємо в поетичних текстах і словниках кінця XIX та XX ст. Так, у літературному слововжитку Лесі Українки лексеми *квітка* та *пташка* в основному побутують і з кореневим, і з флексійним наголошуванням форм множини: „Була весна весела, щедра, мила, / Промінням грала, сипала квіткі, / Вона летіла хутко, мов стокрила, / За нею вслід співучії пташкі!” [Українка I: 121]; „Я дам живих квітків, зрошу їх кров’ю, / І заблищать вони, немов рубіни...” [Українка I: 271]; „Ти спиш в землі між мертвими квітками, / І страшно мені думати про них...” [Українка I: 271]; „Хай живуть, як в гніздечку пташки, / Хай кохаються, мов голубята” [Українка I: 64]; „Колись я мала той дівочий звичай, / Як покидала край який надовго, / Збирати квітки з наймиліших міст...” [Українка I: 235]; „З лицем тим самим він левів полює, / Левіафамів ловить, б’є пташок...” [Українка I: 311]. Лексикографічні джерела подають флексійну акцентуацію форм множини іменників, скажімо: *пташка* – *пташкі*, *пташок*, *пташкám*... [Грінч., IV, 169; Голоск., 256; Погр., 372; УЛВН., 537; Орф., 528; Головащ., 128; УОС, 728].

У поетичній практиці XX ст. іменники жіночого роду з суфіксом *-к(а)* у формах множини уживають переважно з флексійним наголосом: „Мій дім він не любив. / Ні він не бив чашок, / Що не стискали пальці...” [Забужко: 254]; „У мокрих кронах яблука яскріли, / немов зіркі, розсіпані в зеленім, ...” [Забужко: 247]; „Нічний трамвай – такий глибокий, / Немов колодязь у зірках, ...” [Забужко: 30]; „І не стане мантачкою тишу будити, / задивлятися в небо, / як гаснуть зіркі” [Симоненко: 44]; „Я вже не чую тих страшних казок. / Вже йду не йду, підламуються ноги” [Костенко: 98]; „Що нашими козацькими кістками / Проторохтиш в землі і по землі...” [Вінграновський: 189]; „І троє гусеняток, / Хоч так чи так, чи як там хоч, / Скубуть траву з-під лапок” [Вінграновський: 253]; „Я – син зорі його, я – син його на чатах, / Я – син його по крові, і кістках, і по могилах, і по ідеалах” [Вінграновський: 127]; „Коли йще в розбійницьких печерах / валались просто то кісткі, то череп” [Костенко: 110]; „Од такої тоски / Сопілками стають кісткі...” [Забужко: 176]; „Під мерехтінням Зодіаку / Вербові капці і ложкі” [Вінграновський: 341]; „Де жовтими свічками коров’як / На наших на козацьких на могилах / цвіте і плаче жовтими слізьми” [Вінграновський: 268]; „Мигтять, мигтять... / Наколо ж – ні хатинки. / Підходим

ближче, а воно – свічки...” [Костенко: 98]; „*Спокійні дерева у маренні глибокім / Горять немов свічки...*” [Стус: 200].

Протиставлення давньої кореневої й нової флексійної акцентуації форм множини іменників спричинило особливості їх наголошування, зокрема подвійне акцентування деяких лексем у поезії кінця ХІХ – початку ХХ ст., про що свідчать акцентні форми в текстах Лесі Українки. Варіантна акцентуація іменників жіночого роду із суфіксом -к- у формах множини є історично обґрунтованою: флексійний наголос у цьому випадку є специфічним явищем української мови, який поряд із кореневим побутує в поезії. Тексти поезій митців ХХ ст. ілюструють процес закріплення флексійного наголосу у формах множини аналізованих іменників.

Подальші дослідження особливостей акцентування слів різних морфологічних класів на матеріалі поетичного мовлення є перспективним напрямком акцентологічної науки, оскільки дають конкретні відомості про стан наголосової системи української мови різних періодів її розвитку, своєрідність функціонування наголосу в поетичному мовленні та вплив поетичної практики на формування акцентуаційної норми, конкурування акцентних варіантів.

Лексикографічні джерела

Головащ. – Головащук С. Словник наголосів / С. Головащук. – К. : Наук. думка, 2003. – 320 с.; **Голоск.** – Голоскевич Г. Правописний словник української мови / Г. Голоскевич. – Париж – Сідней – Торонто. – Л., 1994. – 446 с.; **Грінч.** – Словарь української мови : у 4 т. / за ред. Б. Грінченка. – К. : 1907 – 1909. – Т. 1 – 4; **Орф.** – Орфографічний словник української мови / уклад. С. Головащук, М. Лещак. – К. : Довіра, 1999. – 989 с.; **Погр.** – Погрібний М. Словник наголосів української літературної мови / М. Погрібний. – К. : Рад. шк., 1964. – 602 с.; **УЛВН** – Українська літературна вимова і наголос : слов.-довід. – К. : Наук. думка, 1973. – 724 с.; **УОС** – Український орфографічний словник / уклад. Пещак М., Русанівський В., Чумак В., Шевченко І., Шевченко Л., Ярун Г. – К. : Довіра, 2002. – 1006 с.; **ТС** – Куньч З. Універсальний словник української мови / З. Куньч. – Т. : Навч. кн. – Богдан, 2005. – 848 с.

Поетичні твори

Забужко – Забужко О. Друга спроба б вибране / О. Забужко. – К. : Факт, 2005. – 320 с.; **Костенко** – Костенко Л. Маруся Чурай : іст. роман у віршах / Л. Костенко. – К. : Дніпро, 1982. – 135 с.; **Павличко** – Павличко Д. Вибрані твори : у 2 т. / Д. Павличко. – Т. 1. Вірші. Поеми. – К. : Всеукр. держ. спец. об’єднання „Укр. енцикл.” ім. М. П. Бажана, 2008. – 604 с.; **Симоненко** – Симоненко В. Твори. : у 2 т. / В. Симоненко. – Т. 1. – Черкаси : Брама. Україна, 2004. – 423 с.; **Стус** – Стус В. Твори : у 4 т. / В. Стус. – Т. 1. – Л., 1994.. – 419 с.; **Українка** – Леся Українка.

Зібрання творів : у 12 т. / Леся Українка. – Т. 1 – 6. – К. : Наук. думка, 1975 – 1979.

Література

Булаховський 1976 – Булаховський Л. Вибрані праці : у 5 т. / Л. Булаховський. – Т. 2. Українська мова. – К. : Наук. думка, 1976. – 627 с.; **Веселовська 1955** – Веселовська З. М. З історії українського наголосу. Про наголос іменників в XVI–XVIII століття / З. М. Веселовська // Наук. зап. Харк. пед. ін-ту іноз. мов, 1955. – Т. 3. – С. 59 – 79; **Веселовська 1970** – Веселовська З. М. Наголос у східнослов'янських мовах початкової доби формування російської, української та білоруської націй (кінець XVI – початок XVIII століть) / З. М. Веселовська. – Х. : Вид-во Харк. ун-ту, 1970. – 163 с.; **Винницький 1984** – Винницький В. М. Наголос у сучасній українській мові / В. М. Винницький. – К. : Рад. шк., 1984. – 160 с.; **Винницький 2002** – Винницький В. Українська акцентна система: становлення, розвиток / В. М. Винницький. – Л. : Бібльос, 2002. – 578 с.; **Потебня 1973** – Потебня А. А. Ударение / А. А. Потебня / підгот. к изд. В. Ю. Франчук. – Киев : Наук. думка, 1973. – 172 с.; **Скляренко 1979** – Скляренко В. Г. Історія акцентуації іменників середнього роду української мови / В. Г. Скляренко. – К. : Наук. думка, 1979. – 111 с.; **Скляренко 1983** – Скляренко В. Г. Нариси з історичної акцентології української мови / В. Г. Скляренко. – К. : Наук. думка, 1983. – 239 с.

Міджин Р. С. Наголошування форм множини іменників у поетичному мовленні кінця XIX та XX століття

У статті розглянуто наголошування форм множини похідних та непохідних іменників, проаналізовано тенденції розвитку наголосу на матеріалі поетичних творів Лесі Українки, Оксани Забужко, Ліни Костенко, Дмитра Павличка, Василя Симоненка, Василя Стуса.

Здійснено порівняльний аналіз лексикографічних джерел кінця XIX ст. та словників XX і початку XXI ст., що дозволило охарактеризувати загальні тенденції акцентуаційних процесів у мові, установити закономірності й шляхи акцентуаційного розвитку іменників.

Ключові слова: акцентна варіантність, акцентуація, акцентуаційні тенденції, варіантний наголос, наголос, наголошування.

Міджин Р. С. Ударение множественного числа имен существительных в поэтических текстах конца XIX и XX века

В статье рассматривается акцентуация форм множественного числа имен существительных, проанализированы тенденции развития ударения на материале поэтических текстов Леси Украинки, Оксаны Забужко, Лины Костенко, Дмитрия Павличко, Василия Симоненко, Василия Стуса.

Сравнительный анализ лексикографических источников конца XIX века, а также словарей XX и начала XXI века дал возможность

охарактеризовать общие тенденции процессов акцентуации в языке, установить закономерности и пути развития ударения существительных.

Ключевые слова: акцентуационная вариативность, акцентуация, акцентуационные тенденции, вариантное ударение, ударение.

Midjyn R. S. The accentuation of the plural forms of nouns in poetic speech of the end of the XIXth and the XXth century

The accentuation of the plural forms of nouns is investigated in the article. The accentual system of the Ukrainian language at the end of the XIXth – the beginning of the XXth century is analyzed on the basis of the material poetic texts. Comparative analysis of the lexicographic sources of the end of the XIXth century, and also the dictionaries of the XXth and the beginning of the XXIth century and the texts of the XX century poets gave the possibility to investigate the trends of the accent progress.

Key words: accent, marking, accentuation, accentual variant, accentual tendencies, accentual development.

Стаття надійшла до редакції 06. 09. 2012 р.

Прийнято до друку 26. 10. 2012 р.

Рецензент – к. філол. н., доц. Должикова Т. І.

Г. В. Мітніцька (Слов'янськ)

УДК 81'42-811.161.1

**ІДЮСТИЛЬОВІ РИСИ
ТВОРЧОСТІ ВОЛОДИМИРА СОСЮРИ
В СУЧАСНОМУ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОМУ КОНТЕКСТІ**

З огляду на актуальний у гуманітарних науках антропоцентризм останнім часом українські дослідники активно звертаються до мовознавчих студій, присвячених окремим аспектам мовотворчості митців слова, особливостям мови одного чи циклу творів, рідше – аналізу й системному опису мовної особистості, характеристиці ідіолекту письменника загалом (Н. Сологуб, Т. Космеда, К. Голобородько, Г. Бикова, О. Малахова, Т. Должикова, Н. Дужик, О. Переломова, В. Півень, О. Черевченко, С. Січкар, Н. Майборода, В. Стецій) [Українська лінгвостилістика 2007].

Постать Володимира Сосюри посідає визначне місце в українському історико-культурному просторі, хоча сьогодні й констатуємо неоднозначні погляди на його особистість, а іноді й на його творчий доробок, тому на часі дослідження його спадщини під новим кутом зору, без ідеологічних обмежень та ярликів. Мета цієї розвідки – проаналізувати літературно-критичні матеріали різного часу, присвячені творчості поета, зокрема в мовознавчому аспекті.